

10. KÜLPOLITIKAI PROGRAMUNK

„Magyarország a magyarok hazája”. Fájdalmas korbácsütésként hat tudatunkban ezen alapelv minden egyes szava, ha a jelenlegi helyzetünk szálnalmasságába belegondolunk.

„Magyarország” hol van ma? **A jelenlegi helyzetet tekintve, az inkább gyarmatként definiálható Magyarország jogot formálhat-e egyáltalán az önmaguk felett rendelkező országokat megillető és megtisztelő „állam” címre?**

Az állam öt legfontosabb felségjoga: a területi, a katonai, a pénzügyi, a közigazgatási és a kereskedelmi felségjoga. Ezek után még egy laikus ember számára is világossá válik, hogy az önrendelkezési jogait birtokló, és azt aktívan gyakorló „Magyar Köztársaság” képe pusztán álom.

Területi felségjogunk teljesen esetleges, a bolondját járatják velünk. Ha például egy holland befektetőnek megtetszik egy darab magyar föld, minden további nélkül, némi pénz ellenében elfoglalja tőlünk anélkül, hogy bármilyen ellenlépéssel számolnia kellenne. 2011-től pedig pontosan ezt fogják tenni a politikusainknak köszönhetően.

Éppen azért erőltették a hollandok az Európai Unió részéről a földvásárlás liberalizációját, mert nagyon jól tudják, hogy országuknak a tengertől elhódított részeit hamarosan ismét elborítják majd a hullámok, ahogy az óceánok szintje emelkedik. A magyar föld így nekik fog termelni – persze vám- és adómentesen – ahelyett, hogy a magyar földműves birtokolná és gyarapodna rajta.

A területi felségjog érvényesítéséhez, az ország területének és polgárainak élete, valamint testi épsége megvédéséhez az állam számára fegyveres erők szükségeltetnek.

Egyetlen szabad állam sem enged betekintést hadserege struktúrájába. Egyetlen szabad állam sem fogad el diktátumokat – mai szóhasználattal „irányelveket” – hadserege létszámára és felszerelésére vonatkozóan. Az ilyen állam – ahogy ez a mi esetünkben is van – gyakorlatilag lemond katonai felségjogának gyakorlásáról.

Napjainkban Magyarország az I. világháború utáni törvénytelen kormány katonapolitikáját követi, amit egykor a „*Nem akarok többé katonát látni!*” mondattal fejeztek ki. Pedig régi igazság, hogy **amelyik ország nem akarja eltartani a saját hadseregét, az hamarosan kap egyet valamelyik szomszédjától.**

Ne áltassuk magunkat a pillanatnyi európai látszatbiztonsággal. Ha 1989-ben valaki azt állította volna, hogy 1999-ben amerikai repülőgépek Magyarországról felszállva fogják bombázni Jugoszláviát, bolondnak nézik.

Ezért nem is bocsátkozunk jóslatokba, például Oroszországgal kapcsolatban. Csak tényként említjük, hogy Szlovákiát, Csehországot, Romániát és Lengyelországot sem fenyegeti senki, mégsem számolták fel a hadseregeiket.

Pénzügyi felségjogunkat, az állam pénzkibocsátási jogát, nemzetközi összefonódások és spekulációk szövevénye akadályozza.

A követhetetlen államadósságunk kamatos kamatait még ükunokáink is nyögni fogják, feltéve ha akkor is létezni fog még az emberiség, és nem pusztul bele abba a mérhetetlen pazarlásba, amit ma „növekedésnek” és „gyarapodásnak” hazudnak.

Közigazgatásunk látszólag önálló, ám valójában idegen lobbierdekeket szolgál.

Óriási korrupciós pénzek jönnek-mennek a szemünk előtt azért, hogy a pénztőke érdekei érvényesüljenek mindenhol, a nagyberuházások engedélyezésétől kezdve a közbeszéd alakításáig a médián keresztül.

Egy percre se higgyük, hogy amikor valamelyik állami hivatal meghajlik egy ilyen vagy olyan tiltakozó csoportocska előtt, akkor valóban nekik engedelmeskedik.

Ez csak a látszat, a nagy átverés, hogy Ön a televíziót nézve elhiggye, néhány tucat lármás tüntető tényleg érdekli a kormányt annyira, hogy például enyhítse a kedvükért a kábítószer törvényt, leállítson nagy beruházásokat, vagy tönkretegyen, ellehetetlenítsen akár egész gazdasági ágazatokat.

Próbáljon meg Ön tüntetni valamiért, például egy kórház bezárása ellen. Teheti ezt akár százezer emberrel is, csak legyinteni fognak rá („Majd megunják, aztán hazamennek” – ahogy ez már nyíltan is elhangzott), mert nem ez, illetve **nem az Ön vagy a társadalom széles rétegeinek elvárásai és akarata számít.** Más itt a lényeg, ugyanis közigazgatásunkat, sőt magát az államot is, a népfelség elvét és az Alkotmányt megcsúfolva szűk klikkek, politikai és pénzügyi körök érdekeinek alávetve játékszerként irányítják.

S végül a kereskedelmi jogunk: nos, az sincs!

Magyarország már régóta nem maga dönti el, mivel kereskedhet, merrefelé és hogyan. Mindent „Brüsszel” szabályoz, a magyar állam pedig nem szabhat ki vámokat és nem védheti meg a saját vállalkozóit sem – igaz, a hazaáruló politikusoknak köszönhetően ezt nem is akarja.

Emlékszünk olyasmire, hogy ezeket elmondták volna 2004-ben, az EU-csatlakozás előtt? Hát persze hogy nem, ez nem tartozott senkire.

Mindenkit megnyugtattak azzal, hogy nem tiltják be a mákos gubát, meg a disznóvágást se, és óriási utcabálokat rendeztek, hogy a körberakott tizenkét csillag a köztudatban a korlátlan jóléttel, a reménnyel, a végre-valahára a bajokból való kilábalással kötődjek össze.

Nem közölték, hogy csak azért etetik-itatják a népet, hogy megszavazza a homályos értelmű, és nem is igazán létező Európai Uniót. A végeredményt pedig láthatjuk és „élvezhetjük”, mindenki legnagyobb megdöbbenésére és csalódására. De hogy érzékeljük, mennyire fontos volt ez a színjáték és csapda a hazánk életét befolyásoló érdekszférának, magát a választás antidemokratikus voltát a parlamenti, szó szerint is hazát áruló pártok szentesítő közreműködésével próbáljuk megvilágítani.

Honatyáink az EU-s csatlakozás ürügyén mindent elkövettek, hogy semmi ne akadályozza meg hazánkat a költséges, hátrányos, idegen érdekek elsődlegességét hirdető és szem előtt tartó esztelen intézkedések és megállapodások létrehozásában.

Többek között olyan törvényt fogadtak el, hogy az EU-s szavazás érvényességéhez még a parlamenti képviselők megválasztásakor szükséges 50%-os részvételi küszöböt sem kell elérni. Így biztosra mentek, de kellett is, hiszen a választók mindössze 45%-a ment el akkor szavazni!

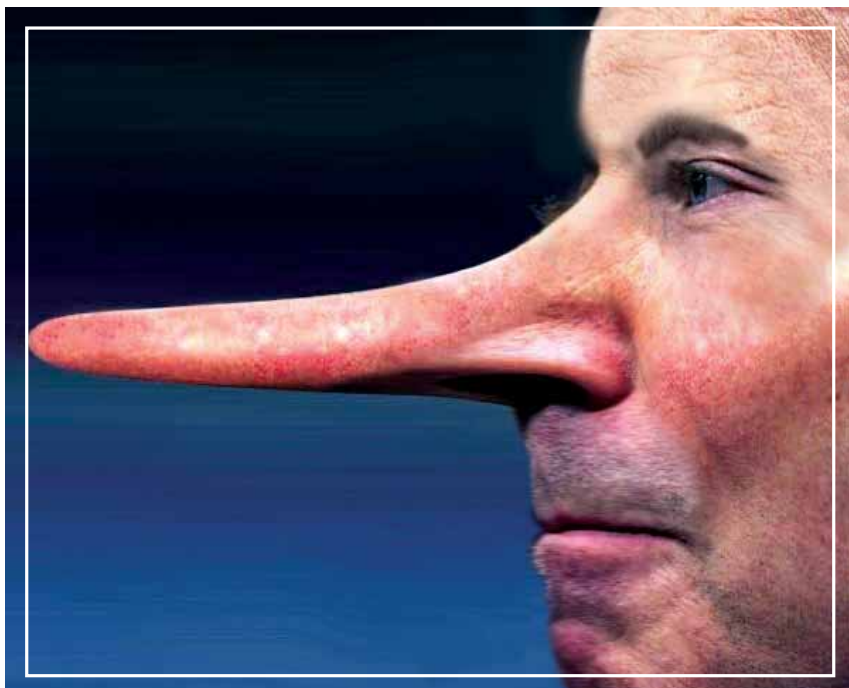
A többség valószínűleg érzékelte azt a tényt, hogy a történelmi események már ezer éve folyamatosan bizonyítják: eddig még nem volt arra példa, hogy idegen ország, hatalom, szövetség, vagy bármiféle külfölddel kapcsolatos elkötelezettség ne a súlyos megaláztatást, elnyomást, kifosztást, rabságot, tönkretételt és a félelmet hozta volna hazánkra.

Elviseltük már sokszor az anyagi és emberáldozatokat, kultúránk megbecstelenítését és lerombolását, településeink felperzselését, erkölcsünk semmibe vételét és lezüllesztését, az ország jelentős területének elvételét, és még sorolhatnánk az ilyen és hasonló irtózatossá külföldi „jótéteményeket”, amit a magyarsággal szemben az elmúlt ezer évben elkövettek.

Eleinte csak alattvalók lettünk, később szolgák, majd rabokká váltunk a saját hazánkban.

Most pedig egy újabb lépést tettünk: **a modern kori rabszolgaság felé haladunk, az ország totális gyarmatizálódása révén.**

Itt az ideje véget vetni ennek az ördögi „körnek”, és az Európai Uniót elutasító Norvégiához hasonlóan nekünk magunknak kell végre a kezünkbe venni saját sorsunkat „Brüsszel” helyett, a mi érdekeinknek megfelelően. Nincs szükség a hazugokra, az álnok cselzőkre, a képmutató farizeusokra és legkevésbé a hazát, a nemzetet eláruló politikusokra.

Ha országunk eddigi vezetői ennyire veszni hagyták önállóságunkat, nemzeti mivoltunkat és gazdaságunkat, örültség azt feltételezni, hogy az idegen hatalmak – egy ránk nézve minden szempontból előnytelen szövetségben – valaha is irgalmasak lesznek velünk szemben!

Mindezek miatt a Zöld Párt® az Európai Unióban való részvétel és a tőle való függőség helyett a korrekt, ésszerű, az egymás érdekeit és elvárásait kölcsönösen szem előtt tartó szoros partnerségi viszony megteremtésének a híve, és ezt tartja egyedül elfogadhatónak.

Ez számunkra az első és legfontosabb külpolitikai irányelv. További célkitűzéseink a következők.

1. Magyarország érdekszférája nem nyúlik túl a Kárpát-medencén, a történelmi Magyarország határain. Semmi keresnivalónk Afganisztánban, Irakban és még ki tudja hol, különösen nem idegen érdekek védelmében, és azoknak teljességgel alárendelve.

2. A Kárpát-medencében markánsan képviselnünk kell a saját érdekeinket, ahogyan teszik ezt más nemzetek is. Láthatjuk, hogy Szlovákia milyen határozottan lép fel a magyarországi szlovákok érdekében bármilyen nevetséges ügyben, noha igazán nem beszélhetünk a szlovák, de bármilyen más hazai kisebbség diszkriminációjáról sem! A magyar kormány azonban nem tesz semmit például azért, hogy Szlovákia visszavonja az 1945-ös Beneš-dekrétumokat, amelyek ma is a szlovák jogrend alapjai, és amelyek másodrendű állampolgárrá nyilvánítják a magyar ajkú lakosokat.

Magyarország vezetői nem támogatják az erdélyi magyarok autonómiatörekvéseit, és nem lépnek fel a délvidéki, szerbiai elcsatolt területeken élő magyarokat érő fizikai atrocitások ellen sem. Ehelyett sajnálatos módon felszámolják a Határon Túli Magyarok Hivatalát, és milliárdokat költenek a nemzetársainkkal való kapcsolatteremtés elleni kampányra.

Fontosnak tekintjük, hogy a határon túli magyarságnak biztonságtudatot adjunk annak érdekében, hogy érezzék, egy erős anyaország áll mögöttük, és képviseli érdekeiket mindenkor, ha már azok az államok nem teszik ezt meg, amelyeknek kényszerből az állampolgárai lettek.

Ennek érdekében **megadnánk nekik a kettős állampolgárságot is**, ahogy tették ezt Szerbia vagy Románia kormányai a saját külföldre szakadt nemzetársaikkal kapcsolatban, minden különösebb politikai vita vagy ellentmondás nélkül.

3. Szorosabbra kell fűznünk külpolitikai kapcsolatainkat olyan, az Európai Unió kívüli országokkal és régiókkal is, amelyek felvevőpiacként szolgálhatnak a magyar áruk számára. Ilyenek elsősorban Oroszország és az arab országok, de természetesen semmilyen országgal nem zárjuk ki a kereskedelmet.

A politikának nincs semmi köze ahhoz, hogy kivel kereskedünk, amíg nem fegyvert adunk el. Nincsenek „terrorista” országok, ez csak a média hazugsága a sok közül, valamint az agresszor típusú (a haderejével gyakran terrorista módon is fellépő) országok állandó retorikája és vesszőparipája.

Attól nem lesz kevesebb terrorcselekmény a világban, ha beszüntetjük a mezőgazdasági kereskedelmet például Szíriával, amely egészen a kilencvenes évek végéig nagy felvevő piaca volt a magyar élelmiszereknek.

Ezek ésszerűségi és gazdasági, nem pedig érzelmi vagy politikai kérdések.

